

Alocația financiară acordată solicitanților de azil trebuie să le permită acestora să găsească, eventual, cazare pe piața locativă privată

Ajutorul financiar poate fi plătit de organisme din cadrul sistemului de asistență publică, cu condiția ca acestea din urmă să respecte normele minime de drept al Uniunii referitoare la condițiile materiale de primire

La 11 octombrie 2010, familia Saciri a depus o cerere de azil în Belgia. În aceeași zi, Agenția Federală pentru Primirea Solicitanților de Azil („Fedasil”) a informat familia Saciri cu privire la imposibilitatea de a desemna o structură de primire și a trimis-o la Centrul Public de Acțiune Socială din Diest („OCMW”). Întrucât nu a putut să obțină cazare, familia Saciri s-a îndreptat spre piața locativă privată. Nefiind în măsură să plătească chiria, a formulat, la OCMW, o cerere de ajutor financiar care i-a fost respinsă pentru motivul că ținea de structurile de primire gestionate de Fedasil.

Instanțele belgiene au obligat atunci Fedasil să acorde primire familiei Saciri (fapt care a avut loc la 21 ianuarie 2001) și să îi plătească acesteia o sumă de aproape 3 000 de euro pentru cele trei luni în care nu a putut fi cazată de Fedasil. Astfel, o directivă a Uniunii¹ prevede că, în ipoteza în care cazarea (printre alte condiții materiale de primire) nu este furnizată în natură, aceasta trebuie să fie furnizată sub formă de alocații financiare sau tichete. În ceea ce privește perioada în care familia Saciri nu a beneficiat de cazare în natură, și nici de o alocație financiară suficientă pentru a-și plăti chiria (octombrie 2010 – ianuarie 2011), Fedasil, precum și familia Saciri au formulat apel la Arbeidshof te Brussel (Curtea pentru litigii de muncă din Bruxelles, Belgia). Aceasta a adresat atunci mai multe întrebări Curții de Justiție.

În primul rând, instanța de trimitere dorește să se stabilească (a) dacă un stat membru care acordă condițiile materiale de primire sub formă de alocații financiare (iar nu în natură) este obligată să le acorde din momentul introducerii cererii de azil și (b) dacă acesta trebuie să se asigure că cuantumul acestor alocații este de natură să permită solicitanților de azil să obțină cazare. În această privință, Curtea amintește că perioada în care condițiile materiale de primire trebuie acordate începe din momentul prezentării cererii de azil, astfel cum reiese din textul, din economia generală și din finalitatea directivei.

Pe de altă parte, Curtea deduce deopotrivă din directivă că ajutorul financiar acordat trebuie să fie suficient pentru a garanta un nivel de trai demn și adecvat pentru sănătatea solicitanților de azil și pentru a le asigura subzistența, fiind înțeleș faptul că statul membru trebuie să adapteze condițiile de primire la nevoile speciale ale solicitantului, printre altele, pentru a păstra unitatea familială, precum și interesul superior al copilului (astfel, cuantumul alocației trebuie să permită copiilor minori să fie cazați cu părinții lor). Atunci când cazarea nu este furnizată în natură, alocația financiară trebuie, eventual, să fie suficientă pentru a permite solicitantului de azil să dispună de cazare pe piața locativă privată, această cazare neputând fi aleasă totuși după placul solicitantului.

Instanța de trimitere solicită deopotrivă să se stabilească dacă, în caz de saturare a structurilor de cazare, statele membre îi pot trimite pe solicitanții de azil către entități din cadrul sistemului de

¹ Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre (JO L 31, p. 18, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 48).

asistență publică generală. Referitor la acest aspect, Curtea declară că plata alocațiilor financiare se poate face prin intermediul unor astfel de entități, în măsura în care acestea asigură solicitanților de azil respectarea standardelor minime prevăzute de directivă. Cu alte cuvinte, saturarea rețelelor de primire nu poate justifica vreo derogare de la respectarea acestor standarde.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

Textul integral al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](http://Europe.by.Satellite)” ☎ (+32) 2 2964106